

kri nam je odvezla pogum in morali smo nazaj, nazaj v ravninski raj. Še le drugi dan se nam je posrečilo priti z nevesto tja, kamor smo bili namenjeni. Ti pa predragi čitatelj, pomni si dobro od taistih fantalinov: Jablančani so, — To veste vsi: — Ostro jekló, — In vroča kri.

Iz Slatine. (Ples — smrt.) Naš župan, J. Ogrizek je imel na pepelnico celi dan, noter do večera godbo in ples. Ljudje, ki so v jutru šli mimo k službi božji, so kar postajali in strmeli nad tako brezbožnostjo. Pričakovati bi bilo res v županski hiši najti vzgledno gostilno, a v resnici je kraj, kjer se shaja in zbira vsa sodrga iz okraja. Ko sem slišal o tem plesu, prišla mi je na misel pesem: Le rajaj, le rajaj slepi svet, — Le vživaj, le vživaj grešni med, — Ali eno zapomni: danes vesel, — Da jutre že bodeš prah, pepel. — Vresničilo se je to. Drugi dan je šel hlapec slamo rezat na hlev, padel je na pod ter se tako poškodoval, da je še tisto noč umrl. Tako že dovolj nesrečen še pa tega usmiljenja ni našel pri gospodarji in gospodinja, da bi na smrt bila mu za dušo poskrbela. Da si je bilo dovolj časa, nista ga dala sprevideti. Enako nečloveško in nekrščansko pustila sta ga tudi pokopati. Še skoraj toplega vrgli so na voz ter zapeljali na pokopališče. Več usmiljenja in ljubezni do človeka se pač gotovo najde med neverniki. Saj pa tudi trdi sv. apostol Pavel: „Ako pa kdo za svoje in zlasti za domače nima skrbi, zatajil je vero in hušji je, kakor nevernik“. Ta revež pa ni prvi, ki ga je zadela nesreča umreti pri tej hiši. Okoli novega leta prišel je bil občinski berač iskat pomoči k županovi hiši. A postavni oče občinskih siromakov pustil ga je v listnjaku in tam je umrl, ali bolje rečeno, zmrznil je v tej hudi zimi v listji. Duhovni pastirji so o njem pa še le zvedeli, ko so ga mimo cerkve peljali na pokopališče. — Kako pa zna krščanska hiša pokazati ljubezen do človeka, posebno do ubogega! Beračica prišla je k taki hiši, kjer je tudi župan. Dolgo so jo imeli boleno v hiši na toplem, o pravem času jo dali prevideti, in ko je umrla, niso je kar zavlekli v grob, marveč po krščanski in človeški navadi so jo lepo pokopali. Še sv. mešo so najeli za njo k pogrebu. Tak gospodar je pravi župan, ki daje lep zgled, ne pa, da daje pohujšanje celi soseski; to je prava županska hiša, ki odpira vrata v resnici pomoči potrebnim, ne pa taka, ki je vedno najrajši le tistim na stežaj odprta, ki pijančujejo, debelo za vino dajejo in premoženje zapravljajo.

Iz Ostrožnega pri Celju. (Spomin vrle žene.) Kako uro hoda od prijaznega mesta Celje dospé uljudni potnik v vas Ostrožno. Ta vas je nastopila z novim letom zares žalostno leto. Oglasila se je tu bela žena, neizprosljiva smrt v 14 dneh štirikrate. Med drugimi poko-

sila je tudi nepozabljivo posestnico in soprogo že nad 30letnega vaškega predstojnika Franceta Šorna, drago nam mater Frančiško Šorn. Luč sveta je zagledala ta blaga žena l. 1831. v ravno tej vasi. Ko je dvajseto leto dekliske dobe nastopila, začne že se za njo drugo življenje. Skrbni oče Jurij in pridna mati Urša dali so svojo ljubljeno hčerko mlademu Francetu za ženo. Pa tudi v tem stanu se je rajna zares vrlo obnašala. Pretrpela je vse težave tega stanin je, kolikor mogoče, složno in mirno s svojim možem živela. Bila je ranjka tudi skrbna mati. Izmed treh sinov je najstarejši Jože profesor v Ljubljani, srednji Jurij pa posestnik blizu očetovega doma. Kar pa je rajna žena najbolj želela, namreč, da bi še mogla tretjega in najmlajšega sina preskrbljenega videti, v tem jej ni bila sreča mila, kajti zapustiti ga je morala kot dijaka šestega razreda latinske šole. Ranjka je bila na dalje pridna in skrbna gospodinja, vrla Slovenka, zraven pa prava pobožna kristjanka, vnetja za čast božjo, zato pa se tudi ni bala smrti. Previdena s sveto popotnico, je dne 21. prosinca zvečer ob 8. uri mirno v Gospodu zaspala. Solze domačih in drugih bližnjih so očitno kazale, kako priljubljena je bila ta žena v celi župniji.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Kolikor se vidi doslej, nima še grof Taaffe v drž. zboru večine za-se in težko, če jo še dobode, kajti gg. poslanci so razdeljeni v tako različne stranke, da skorej ni mogoče misliti, na kaj, na katere reči bi se strnili v svoji večini za vlado in to, kar hoče ona doseči. No toliko je gotovo: če grof Taaffe ne spravi večine vkupe — Taaffe, ki mu je lahko biti dnes konservativnemu, jutri pa že liberalnemu, tedaj pač ne dobi več nihče vkupe večine v tem novem drž. zboru. Na vsak način dobimo pa torej novo vlado in — nove volitve in Bog zna, kake da bodo potlej, brž vse poprej, kakor proste. — Drugo leto začne se nova doba za Dunajsko mesto, ko bode za celo mesto le eden, veliki mestni zastop in volitve v le-ta novi zastop izvrše se že kmalu, kakor je podoba, že v tem poletji. — Predsednik višje dež. sodnije v Gradci, stari vitez Waser je dobil od ministra za pravosodje precej dolg nos zavoljo svojega ukaza, da ne smejo c. kr. sodniki voliti mož, ki niso za stari liberalizem t. j. za jude in njih nemške repóve. Ne vemo pa, bode-li pri njem to kaj izdalo; kakor ga mi poznamo, bode to težko. — Kakor sodimo iz drž. volitev na Koroškem, ne smejo tamošnji Slovinci obupati. Če tudi še sedaj niso zmagali, vendar se vidi, da se slov. ljudstvo čedalje bolj zavéda svoje pravice in to daje upanje, da zmaga v kratkem, gotovo že

pri prihodnjih volitvah. Nemškutarija se je ondi že pač globoko zarila. — Na Kranjskem je pač že skrajni čas za to, da se postavijo trezni možje zoper malo lepo pisavo, ki se vdomačuje v tamošnjih slov. listih. V resnici, grdo se piše v nemških listih, ki so pri nas v službi nemškutarije, toda še grše se piše — v Ljubljani in to v imenu rodoljubja. — Kar zadeva slov. Primorje, izlasti pa glavno mesto Gorico, upamo, da bode poslej manj kričanja v „Novi Soči“, pa zato več dela, posebno na to, da se popravi škoda, ki je za slov. ljudstvo nastala vsled dolge razprtije pri slov. rodoljubih. Nič pa ne vemo, če bode to mogoče. — Lepo znamenje za to, da so slov. rodoljubi v Trstu složni, je izvolitev J. Nabergoja v drž. zbor; kakor eden mož so vsi stali za-nj in zato je zmagal, če so tudi Italijani na vse kriplje delali zoper njega. — Iz Istre prihaja tožba zoper tožbo gledé na silo, katero je delala ital. stranka nasproti hrv. volilcem. Ni dvoma, da se ovrže izvolitev dr. Vergonettija. — V Dalmaciji so se volitve ravno izvršile; in je gotova v kmečkih skupinah zmaga na strani hrv. stranke. — Iz Hrvaške ni poročil, pa tudi menimo, da ni posebno veselih reči tam doli, dokler je ta „narodna“ stranka na vrhu. — Kolkor se sodi, postane v resnici kardinal Samassa ogerski primas, v Pešto pa mislimo, da ne pojde, ampak ostane v Ostrogonu, če tudi s tem ne vgođi ogerski vladi. — Po celi Ogerski so obhajali 15. dan marcija v spomin ustaje leta 1848. No to vam je lepo! — Kam da se obrnejo poljski drž. poslanci, ali na stran nemškoliberalne ali na stran konservativne stranke, to še ni gotovo, toda najbrž na stran, katero si izvoli grof Taaffe.

Vunanje države. Papež Leon XIII. so prelepo pismo poslali avstrijskim škofom, ko so zborovali v zadnjem tednu na Dunaji. — V Rimu je na smrt zbolel Jerome Napoleon, tisti, ki je imel pravico na cesarsko krono francosko, ko bi kedaj mu jo kdo ponudil. Bil je svoje dni sovražil sv. cerkvo, sedaj pa je prosil za sv. zakramente umirajočih. — Italijanski delalci, ki so brez zaslužka, imajo v praznik sv. Jožefa veliko zborovanje v Rimu, ali kaj jim bode to pomagalo, ko ni dela v celi državi! — Francoski katoliki čejo se postaviti zoper pogubne postave, ki jih kuje sedanja vlada zoper katol. cerkev, po robu ter ne gledajo zanaprej več na to, ali bode to rodbini prejšnjih francoskih kraljev po volji ali ne. To je modro, kajti tudi le-ta rodbina ni bila vselej hvale vradna, kar se tiče sv. cerkve. — Anglija ni še dognala postave, vsled katere se pomnoži vojno brodovje, da-si je za-nj ondi velika potreba. — V Berlinu, glavnem mestu Nemčije, je umrl dr. Windhorst, mož polen sv. vere in vrl zagovornik sv. cerkve v nemškem

drž. zboru. Cesar Viljem je poslal na njegovo rakev lep venec v znamenje, da spoštuje v njem pravega državnika in katolika. — Rusija je pretrgala pogajanje s sv. očetom Leonom in in tako ne bode še v kratkem imenovanih več škofov, da-si jih je v Rusiji velika potreba. — Pravi se, da ruski minister za zunanje zadeve, grof Giers, nima več zaupanja pri caru in da vzame zato že v kratkem slovo. — V Srbiji se je izpremenilo ministerstvo in izmed prejšnjih pride pa nekaj za poslanike v glavna mesta tujih držav, torej tudi brž ko ne na Dunaj. — Turčija ima sitnobo z roparji, ki so vdrli v Crnogoro in le-ta tirja odškodnino od turkov, ker turske gosposke niso roparjem tega zabranile, da si bi bile lahko. — Iz Afrike se piše, da angleški vojaki ne samo ne odidejo iz Egipta, ampak še le prodirajo globlje v deželo. — V Ameriki so vojske in sicer v Chili, kjer so ustajniki premagali vladne armade in bode torej vladi, republikanski vladi, treba odstopiti, toda veliko je vprašanje, če bode prihodnja boljša od nje. — V severnih deželah Amerike zdi se jim že preveč naseljenih tujcev in branijo se jih že sedaj s silo; izlasti Italijanov niso več veseli. Prišlo je v Chicagi že do krvavih pretepo v vsled tega. Ali kaj čejo Italijani doma, kjer ni dela, za to pa tudi ne zaslužka?

Smešnica 12. „Gospod“, toži Smolétov Jurij župniku, „gospod, dajte mi pomoči! Žena mi jo je potegnila iz doma in noče priti več k meni!“ „No“, odvrne mu župnik, „le idi ponjo in daj ji lepo besedo, pa te uboga“. „Oj“, odmajje Jurij, „nič ne pomaga pri njej. Vse sem že poskušal, iz prva sem jo prosil, potem pa sem jo stepel, pa še le noče priti“.

Razne stvari.

(Praznik sv. Jožefa.) Mil. knezoškof so se povrnili v nedeljo v noči z Dunaja ter imajo dnes, na praznik sv. Jožefa, varuha sv. katoliške cerkve in posebej štajarske dežele, slovesno službo božjo v stolni cerkvi y Mariboru.

(Vpokojenje.) Poveljnik c. kr. vojaštva v Mariboru, glm. grof Wallis, stopi v pokoj ter se preseli, kakor slišimo, v Gradec. Kdo da stopi na njegovo mesto, to še nam ni znano.

(Ormoško učit. društvo.) Pri občnem zboru v Ormoži, dne 5. t. m. izvolil in konstituiral se je odbor za leto 1891 tako-le: Frančišek Rakuša, nadučitelj pri sv. Bolfenku, prvo-sednik; Anton Porekar, nadučitelj na Humu, njega namestnik; Ivan Jurša, učitelj v Ormoži, blagajnik; Anton Kosi, učitelj v Središči, tajnik; Anton Sivka, nadučitelj pri Sv. Tomažu in Frančišek Vabič, učitelj na Runči, odbor-nika. Delegatom „Zaveze“, ki bode o letošnjih